

SZÁM.

mas

általá

fjúsági

atő.
on.
olfsbühl
na.

rózsák.
raj. —

élet-
átékok.
és egy

A ma-
lácska.
es táb-
50 kr.
ásodik
30 szi-
70 kr.
a bré-
r ifju-
4 kép-
2 frt.

tte, a
veszéz-
ruzott
totta:
mény
50 kr.
met je-
szi-
onfiak
redvü
anár.
0 kr.
elbe-
ek-
blába
1 frt.
tetei
frt.

épület.

KIS IRAD

KARÁCSONY ESTÉJE. I. (Lásd a 406. lapon.)

Ára negyedévre 1 frt 40 kr. 1890. deczember 28-án.
XXXIX. kötet, 26. szám. Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

AZ ÉN VENDÉGEIM.

— Karácsony-esti történet. —

ZON a napon, mely a Karácsony-est kedves óráival végződik, a délutáni órákban körülbelül ugyanegy időben indultunk ki a házból: én meg Misike. Nem egy házból, persze mert nem is tudunk egymásról jóformán semmit. Látni láttuk ugyan már egymást, és Misi talán tudta is, hogy én hol lakom, de én bizony nem tudtam, hol van az ő hajléka; soha nem is igen törődtem vele. Azon a nagy téren, melyen a mi szép házunk áll, láttam néha egy rongyos, sápadt, vézna kis fiút, amint egy-egy lámpásoszlophoz támaszkodva álldogál és a nyakába akasztott tálcza forma deszkáról gyufát kínálgat a járó-kelőknek. Nekem nem volt szükségem gyujtóra, hát nem is vettem tőle és nem álltam vele szóba. Annyit láttam, hogy az egész portékája

nem ér két tizeskét, nagyon szegény fiúcska lehetett.

Mondom: körülbelül egy időben indulhattunk el, csakhogy más-más okból. Misi az ő portékáját árulgatta, én pedig a pajtásaimhoz siettem, akik már vártak.

Pompás téli nap volt, kellemesen csipős hideggel, vastag hóval. Jó téli ruhában pompásan lehetett hólapdával dobálózni, kergetőzni és éppen ilyesmire is készültünk. Leczke nem volt, iskolába nem köllött menni, mert a nagy ünnep előtt voltunk. Pihentek is a könyvek és egyéb gondom nem volt, mint hogy jól eltöltsem az időt egész estig, amíg a karácsonyfa gyertyácskái, kigyulnak.

Éppen így voltak a pajtásaim is, akikkel délelőtt össze beszélünk, hogy ebéd után együtt mulatunk. Amint kértem a kapun, már ott lestek Gyula és Dani és azzal fogadtak, hogy két oldalról jól megbombáztak hólapdával.

— Nesze! Mit váratsz magadra annyi ideig?

— No megálljatok! Mindjárt kaptok ti is!

Persze nem álltak meg, hanem vigan futottak odább, én pedig utánuk, futásközben föl-fölmarkolva egy csomó havat, hogy megdobáljam őket. Erre aztán megint ők se maradtak adósok és nagy nagy kaczagással kergetőztünk a tágas téren. Volt ott hely elég, ember sem sok járt, mert ilyenkor mindenkinek akad valami készíteni, rendezni valója otthon. Már kissé esteledni is kezdett, de még nem gondoltunk a hazamene- telre. Még javában játszottunk széles jó kedvünkben.

Oly
amint
kerget
vettem
Kicsib
Én
hágtan
oldalb
terült
és rái
szakac
kékült
fel a
jon a
tapost
hevert
a leg
utánai
szegén
jajdul

—

már n

Tal

ha d

igen

nem t

össze

nehéz

Nem

bizony

vagyu

ellene

sirdog

Pa

nevet

—

lopó?

—

kiáltá

Olyan nagy volt a vigságunk, hogy amint egyszer pajtásaim megint engemet kergettek, szilaj futásomban észre sem vettem, hogy neki rohanok valakinek. Kicsibe mult, hogy orra nem buktam.

Én nem buktam el, de az, akinek ráhágtam a lábára és akit egész erővel oldalba ütöttem, az följajdult és végig terült a földön. Meglepetve álltam meg és ráismertem a kis Misire. Vékony, szakadozott gunyájában, a hidegtől megkékült arcczal és kezekkel tápászkodott fel a földről és próbálgatta, hogy rá álljon a lábára, melyet ugyancsak megtapostam. A portékája pedig szétszórva hevert a földön, ami még nem lett volna a legnagyobb baj; de amint pajtásaim utánam rohantak, tönkre gázolták a Misi szegényes portékáját. Kétségbe esetten jajdult fel:

— Jaj Istenem! Oh, mit csináljak már most?

Talán, ha nekem ront és rám támad, ha dühösen haragoskodik, akkor nem igen gondoltam volna vele. De ezt nem tette. Végtelen szomorúsággal nézte össze gázolt holmiját és láttam, amint nehéz könycsepp gördül végig arczán. Nem szólt egyetlen fenyegető szót sem; bizonyosan, mert látta, hogy mi uri fiuk vagyunk, meg aztán hárman is vagyunk ellene. Hát csak emelgette fájó lábát és sirdogált.

Pajtásaim, amint ezt látták, nagyot nevettek.

— Mit állsz itt az utban, te naplopó?

— Ugy kellett! Mit csavarogsz itt? kiálták feléje.

Engem valami nagyon kellemetlen érzés bolygatott. Nem tudtam nevetni. A játéktól meg egészen elmúlt a kedvem. Láttam, hogy ez valami nagyon szegény fiu, én pedig kárt és fájdalmat okoztam neki, mikor ő semmit sem vétett ellenem. Bántott a lelkiismeret.

— Menjünk odább, no! Még van időnk játszani! nógattak pajtásaim.

— Mindjárt, mindjárt... csak eszembe jutott valami...

Az jutott eszembe, hogy adok Misinek egy-két tizeskét kártérítésképen. Csakhogy ez a szép szándékom dugba veszett. Hiába kutattam át a zsebeimet, nem találtam egy árva krajczárt sem. Ekkor mást gondoltam. Oda léptem Misihez s azt mondtam neki:

— Sajnálom, hogy bajt okoztam neked, nem akartam... Nézd, abban a nagy házban lakom, menj oda a kapu alá és várj reám. Nem sokára haza megyek, majd aztán kigondolok valamit, amit kárpótlásul adhatok.

Mikor ezt így elvégeztem, kissé könnyebbülten tértem pajtásaimhoz. De még sem sem telt igazi kedvem többé a játékban. Minduntalan oda néztem a kapunk felé s láttam, amint az a szegény fiu dideregve álldogál ott. Nem volt neki olyan jó cipője, téli kabátja, mint nekünk, nem is futkosott vidáman, hanem bizonyosan aggódva töprengett, vajjon beváltom-e szavamat, nem üztem-e tré-fát vele? Nem is volt sokáig maradásom.

— No, nekem már elég volt, mondtam. Menjünk haza.

— Mi jut eszedbe! Hiszen még vi-

lágos van, még ráérünk. Még nincs készen a karácsonyfa.

— Mindegy! Én nem játszom többé. Engemet várnak.

Nagyot nevettek.

— Tudjuk! Az a toprongyos ficzkó... Jaj, de nevetséges vagy! Bizonyosan megijedtél, hogy majd egyszer elédbe áll és megver, hát megengeszteled egy darab kalácssal. Haha! Te nagy vitéz!

Rösteltem, hogy pajtásaim illet gondolnak felőlem s egy pillanatig haboztam. De aztán mégis csak elszántam magamat.

— Nem úgy van az, mint gondoljátok, és sajnálom, hogy nevetitek azt a szegény fiut. De hát gondoljatok, amit akartok.

Ott hagytam őket és siettem haza. A kapunál félénken, kétkedve állt Misi és rám bámult.

— Jöjj velem. Aztán a konyhában várj egy kicsit. Ott fölmelegedhetel, míg én kijövök hozzád.

Bevezettem a konyhába, hol a szakácsné kissé gyanus szemmel fogadta a rongyos vendéget, de az én szavamra mégis csak megtűrte. Én pedig siettem be a mamához.

— Kedves jó mamácskám, egy kis kárt és bajt okoztam egy szegény fiúnak... kérlek, segíts, hogy jóvá tehessem. Oly nagyon bántana, ha éppen ma szomorúságot okoznék valakinek.

Az én jó mamácskám szelid jósággal nézett rám, mert tudta, hogy ha követek is el hibát, rossz szándékból nem teszem és abban is az ő intése szerint járok el, ha őszintén fordulok hozzája.

— Mi történt, fiacskám? Mit csináltál?

Elmondtam az egész kis cselet s ő megsimogatott.

— Szeleskedtél, te kis garabonczás. No de ezt a kárt még jóvá tehetjük s helyesen gondolkoztál, hogy ide hívtad. A mai est a szeretet estéje; kétszeres kötelességünk, hogy igazságosak és jók legyünk a szegény szenvedőkhöz. Hívd be azt a szegény fiut.

Misi félénken lépett be, szinte huznom kellett. Azt sem tudta, a szőnyegre álljon-e vagy a padlóra s egészen megriadt-nak látszott. De aztán hamar megnyugodt, mikor mamám szeliden megszólította:

— Hallottam, hogy a fiam kárt okozott neked; jóvá akarom tenni. Hogy hívnak? Hol lakol és kik a szüleid?

— Nincsenek szüleim... csak úgy tartanak egy szegény embernél...

Azután lassan-lassan, mamám nyájas szavaira elmondta Misi az ő szomorú történetét. Nagyon korán árvaságra jutott s irgalomból egy szegény szomszéd megengedte, hogy ott huzódjék meg nála. De a mindennapi kenyerét meg köllött keresnie, azért holmi apróságot a nyakába akasztanak s ezzel végig kell bolyongnia az utcákon. Akad egy-egy jószívű ember, aki vesz tőle egy kis katulya gyújtót, és ha elég pénzt visz haza, akkor kap enivalót.

— Hát iskolába nem jársz? kérdém.

Szomoruan rázta a fejét. Nem is gondolhat ő ilyesmire.

Mamám ez alatt elgondolkozott. Egyszerre aztán így szólt:

— Tudod, mit, Misike? Itt van egy forint, szaladj vele haza és add át a gazdának, aztán jöjj vissza. Majd aztán mondok valamit.

Mire Misike visszatért, már mi ott vigadtunk a karácsonyfa körül és örvendeztünk a sok szép ajándéknak. De már előbb mamánk valami parancsot adott a cselédeknek. És mikor Misi belépett, alig ismertem rá. Az én régi viseltes ruhám volt rajta, meg volt mosdatva, fésülve, egészen csinos fiucska lett. Mamám megsimogatta és így szólt hozzá:

— Beszéltem a férjemmel s elhatároztuk, hogy teszünk értetted valamit. A holnapi ünnepezen még itt maradsz nálunk, aztán beadunk az árvaházba, a hol jóra való embert nevelnek belőled, ha jól viseled magadat.

Misi térdre borulva ragadta meg a mamám kezét és megcsókolta, aztán szólni akart, de a zokogástól nem tudott. Én pedig, — no hát én meg örömben majdnem épp olyan hangosan

zokogtam, mint Misike s nyakába ugrottam az én kedves jó mamámnak:

— Oh, milyen boldog vagyok, édes jó mamácskám! Meglásd, Misi nem lesz háládatlan. Ugy-e nem, Misi?

— Ugy áldjon meg a jó Isten, amint méltó leszek jóságukra.

Méltó is lett. Azóta sok esztendő mult, Misi már Mihály mester, a főváros egyik legderekabb iparos mesterembere. Karácsonyeste pedig minden esztendőben együtt vagyunk és elbeszélgetünk a régi időkről.

— Szerencsém volt az a kis baleset, szokta Mihály mester mondani. Szerencsém, mert jó szív sugta a jóvátételt. A szeretet angyala lebegett fölöttünk s a jó emberek meghallották az angyali szót: »Dicsőség az Urnak a magasban és békesség, szeretet az embereknek a földön!«

Nekem pedig hívebb barátom nincs és sohasem lehet a földön, mint a derék hálás Mihály mester, a hajdani árva Misike.

Karácsony estéje.

(Képpel a czímlapon és a 409. lapon.)

GYERMEK-ÜNNEP, szülék boldogsága
Földerült a széles, nagy világra ;
Szürke felhő aranyosra válik,
S hogy széjjel vál — csillag ránk sugárzik.

Fájdalomból is öröm fakad ma,
Hópihében ránk virág szakad ma,
A néma ajk is ma lesz beszédes —
Ó, szent éj, te titokzatos, édes !

Széjjel rebben egy messze ködfátyol ;
Látjuk, amint fényt lövel a jászol ;
Körülötte pásztor, tehén, kecske —
S benn mosolyg az isteni dedecske.

Édes anyja most öleli karba,
Pólyácskába gyöngéden takarja,
Hű, szerelmes kebelére zárja,
Védi, ójja — így tekint le rája.

„Ó, anyácskám, nagy a mehetnékem ;
Engedd, hogy elhagyjam menedékem !
Angyalt aprót, nagyot rendelj mellém,
Akkivel a levegőt átszelném.

„Hogy e boldog, hogy e fényes éjjel
Repülnék világgá velük széjjel !
Sok, sok ezer az én kis pajtásom —
Velük lenni volna vágyódásom.

„Fenyűfára gyertyácskát ragasztok,
Rája sok ajándékot akasztok,
És mindenik anygalkámnak öle,
Könyvvel és bábuval legyen tele.

„Képes könyvvel és játékszerekkel,
Sípval, dobval, apró fegyverekkel ;
Adok nekik takaros ruhácskát,
Didergőknek jó meleg bundácskát !“

*Kicsi Jézus, fölemelvén hangját,
Igy kérte meg drága édes anyját.
„Menj, fiacskám, vidd szívem áldását,
Boldogítsd a gyermekek világát !“*

*Nagy rebbenés kél a magas égben,
Suhogás a titokzatos éjben. . .
Angyalpajtásával házról-házra
Kicsi Jézus ajándékkal jár ma.*

A FEKETE KÖDMÖN.

— Karácsonyi történet. —

OKFÉLE szép ünnep van a világon, de jó gyermeknek nincsen szebb, mint a Karácsony. És a szerető szüléknek sincsen szebb, mert nekik meg abban telik legnagyobb örömük, ha a kicsinyek örömet látnak.

De mégis úgy van az, hogy mikor az a kedves, boldog és vidám Karácsonyest közeledik, a mama egy kis időre azt szeretné, ha az apróság nem volna ott láb alatt. Sok minden dolga van a mamának, amiről nem szükséges előre tudniok azoknak, akiknek a kedvéért történik. Aztán még hagyján az egészen kicsinyek, mint: Jolánka, Benczike és Ferike; ezeket még csak rá lehet beszélni, hogy a maguk szobájában ezzel vagy azzal a játékkal veszteg maradjanak. De már Ödönnel nehéz boldogulni. Ő már afféle kis diák, aki nehezen fér a bőrében, folyton jár-ke, csinyeken tör a fejét és csupa mulatságból is elrontja a mulatságot. No, de őt is el lehet tenni láb alól arra az időre, míg oda bent a nagyszobában a karácsonyfa elkészül.

Sőt még egy kis hasznót is tehet. Mindenkinek sok a dolga a háznál, nem ér rá sétálgatni. Pedig valakinek el kellene sétálni az öreg Örzse asszonyhoz, aki hajdan hűséges cselédje volt a ház-

nak e
kott

öreg
karác
héz.
holmi
jó me

lamit
Ferik
birjul

jól ö

A
Odön
sarát
nagy
hogy
nyek
hogy

legjol
vigyá
fel. I
Tudo
hozza

tesze
Hát
liát,
ki öl

törté
Ferik
elves

első
ha a
Jó
gain,

nak és Karácsonykor mindig kapni szokott valami ajándékot.

— Ödön fiam, bizony elvihetnéd az öreg Örsének, amit neki száutunk karácsonyi ajándécul. Elbirod, nem nehéz. Ebben a kosárban van kalács, meg holmi más elemózsia, aztán meg ezt a jó meleg ködmönt küldöm neki.

— Oh, azt elbirom, el is viszem,

— Mi is megyünk, mi is viszünk valamit! szóltak Jolánka, Benczike és Ferike. Ha többen vagyunk, jobban elbirjuk.

— Nem bánom, szólt a mama. De jól öltözzetek föl. Vigyázz rájuk, Ödön.

— Oh, csak rám kell bízni.

A mama odább ment a dolgai után, Ödön pedig próbálgatta a tele rakott kosarat és a ködmönt. Nem volt éppen nagyon nehéz, de mégis jónak gondolta, hogy valaki segítsen a vitelben. A kicsinyek mind nagy készséggel ajánlkoztak, hogy ők majd sorjában viszik a kosarat.

— Jól van. Az vízí először, aki legjobban felel a kérdésemre. De jól vigyázzatok, mert tréfás kérdéseket adok fel. Legelőször is rajtad a sor, Jolánka. Tudod-e, mennyi az, ha 1-hez még 1-et hozzá teszek?

— Hát kettő.

— Nem igaz! Ha az 1-hez, még 1-et teszek, az tizenegy. No, te megbuktál. Hát te, Benczike, aki már tanultál bibliát, meg tudnád-e gyorsan mondani, ki ölte meg Kaint?

— Hát Abel!

— Oh, persze! Hiszen megfordítva történt. Te is megbuktál. Most lássuk, Ferike, tudod-e, hogy ha 10-nek a felét elveszem, mi marad?

— Hogy ne tudnám? Marad öt.

— Az sem igaz. Mert, ha a két szám első felét veszem el: semmi sem marad; ha a másodikat veszem el, marad 1.

Jóízűeket nevettek az Ödön bohóságain, örültek is neki. Mindig nagyon vigan

voltak, mikor Ödön haza került ünnepre, mert vége-hossza nem volt a mókának, ha Ödön neki fogott. Megegett ugyan, hogy néha sirás lett a vége, de hát azt hamar elfelejtették csak úgy, mint a mamának azt az intését, hogy a jó kedv is csak módjával jó.

De most igazán nem engedtek volna a jó kedvökből a félvilágért sem. Még csak pár óra s itt a Karácsony-est, akkor pedig lesz majd öröm! Bizonyosan mindnyájoknak hoz a Jézuska valamit, addig pedig ők szerepelnek, mint a Jézuska küldöttei, meglepve a jó öreg Örszest aszszonyt mindenféle jó holmival.

Minek utána a vizsgálat rosszul sikerült, Ödön úgy határozta, hogy Benczike és Ferike közösen vigyék a kosarat. Ő maga majd a ködmönt viszi.

— Hát én mit viszek? szólt Jolánka. Nekem nem jut semmi. Akkor legalább elviszem a cziczámat, azt nagyon szereti Örszest néni, mert tőle kaptam.

— Nem bánom, legalább többen leszünk.

Megindultak. Még az udvarra sem értek, már megint jutott Ödönnek valami az eszébe.

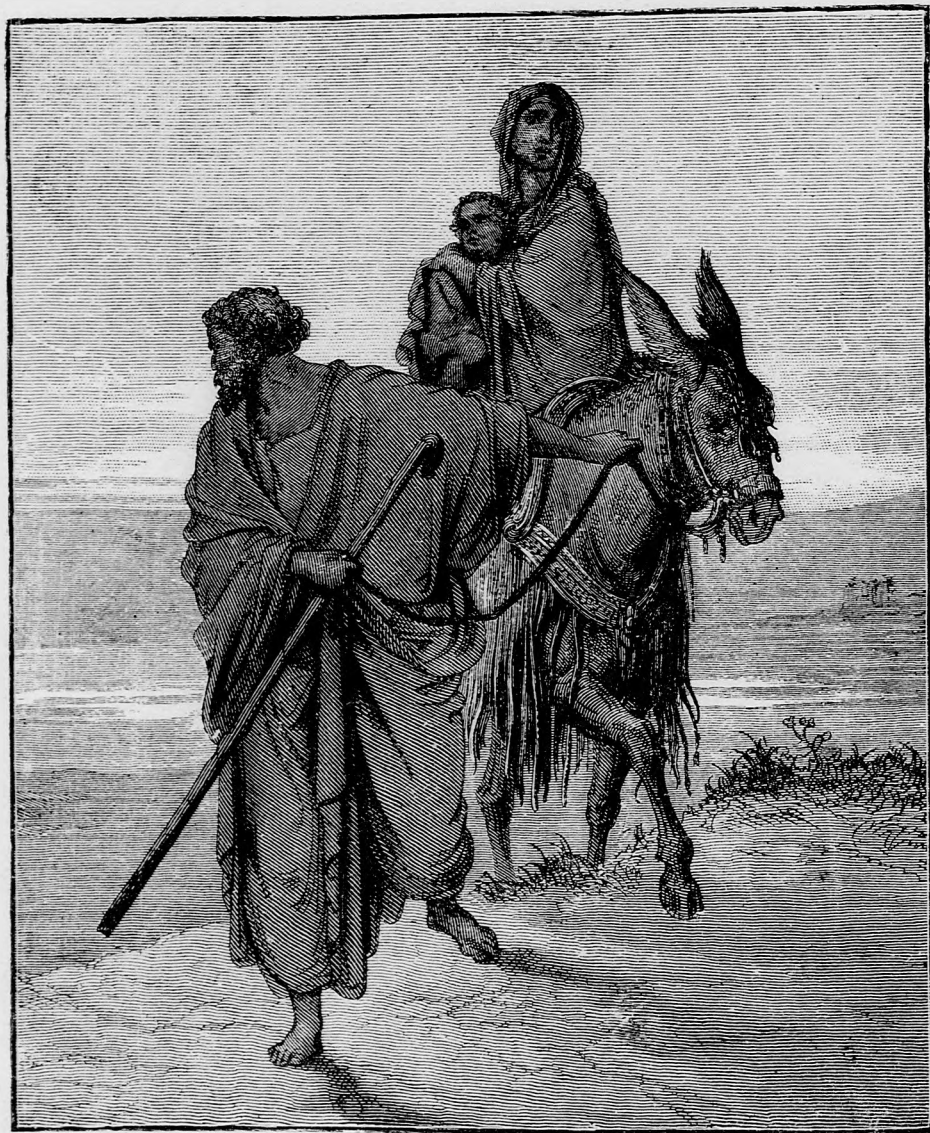
— Merre menjünk? Itt egyenesen a falun végig nagyon unalmas. De meg nagyon közel is van. Menjünk ki a kert mögé, aztán a füzesnek kerülünk és úgy fordulunk be. Az öreg Örszest háza éppen közel is van a füzes tulsó végéhez.

— Nagyon jó lesz. Ott a mezőn legalább játszhatunk is egy kicsit hólapdával.

Erre csakugyan nagyon alkalmas volt az idő. Volt egy kis hó, nem éppen nagy, csak éppen, hogy mulatságosan lehetett benne gázolni. Hideg is csak éppen annyira, hogy nagyon kellemes volt sétálni annak, aki jó téli ruhába öltöztetett. Az utat pedig nagyon jól ismerték ott a kertek mögött is, mert

nyáron százszor is bekalandozták. Tudták, hol van a tócsa, hol a biztos gyepek és hol a mély vizmosás, amelyet el kell kerülni, még ha a csalfa hó eltakarja is.

Vigan baktattak tehát végig a kerten, ki a hátsó ajtón és aztán a hófödte mezőn. A kicsinyeknek nagyon tetszett
(Folytatása a 410. lapon.)

MENEKÜLÉS EGYPTOMBA. (Lásd a 412. lapon.)

KARÁCSONY ESTÉJE II. (Lásd a 406. lapon.)

(Folytatás a 408. laphoz.)

az, hogy a puha hóban gázolhatnak; csak az tűnt föl nekik, hogy amint a meg lehetőszen sűrű fűzeshez értek, Ödön egyre komolyabb lett és aggódva nézett körül.

— No, mi az? Mit látsz?

— Hm! Hm! Jobb, ha nem is szölok.

— Ejnye, no... Hát mi baj volna?

— Még nincs, de lehet. Csak most jut eszembe!... hátha itt ezen az elhagyott helyen valami gonosz rablókkal találkozunk?

Meghökkenve álltak meg. Ez nem tréfa. Soha sem hallották ugyan a híret, hogy ezen a tájon rablók jártak volna; de ami nem volt, az még lehet. És csakugyan, ez a táj most olyan elhagyott, hogy itt senki sem segíthetne rajtok.

— Hát most már mit csináljunk? kérde Jolánka aggódva.

— Már csak menjünk tovább. Ugyis mindegy s még jobb, ha előre megyünk, mert most már közelebb vagyunk az Örzse néni házához, mint a miénkhez.

Mentek hát tovább, de nagyon szótlanul. A kicsinyeknek nem volt többé kedvök hólapdával játszani. Jolánka remegve szorongatta magához a cziczát, s mindnyájan félve nézegettek körül, csak abban bizakodva egy kicsit, hogy Ödön rettenthetetlen bátorsággal megy elől, vállal a nehéz nagy ködmönnel. Azért megy elől, hogy első ő szálljon szembe a veszedelemmel. Azt persze nem látták, hogy Ödön mint nevet. Alig, hogy el birta fojtani. Hogyis ne, mikor olyan jó tréfát gondolt ki!

— Most már meg vannak szeppenve, most mindent el fognak hinni, szölt magában. Jaj, de nagyot fogok nevetni!

Már a fűzes közepén tul voltak s Benczike és Ferike most már kissé lassabban lépegettek, mert a nehéz kosár czipelésében elfáradtak. A jószívü Jolánka pedig észrevette ezt.

— No, adjátok nekem a kosarat, ti már nem birjátok.

— Ohó, az nem lehet! szölt Ödön keményen. Inkább pihenjünk egy kicsit. Itt jó helyen vagyunk a sűrűben, nem láthat senki.

Megpihentek és mert csakugyan semmi veszedelmet sem láttak, el is feledkeztek a veszedelemről és inkább azon kezdtek tanakodni, hogy ha öök olyan kedves ajándékokat visznek az Örzsenek, vajjon nekik is hoz-e a Jézuska valamit, és ha hoz, hát mit hoz? Mindegyiknek volt valami kívánsága és mindegyik bizott benne, hogy a Jézuska tudja, majd el is hozza.

— Tavaly is, ugy volt, emlékezhetek, szölt Jolánka. Éppen azt kaptuk, amire leginkább áhitoztunk.

— Igen, én megkaptam a szép képes könyvet.

— Én meg a puskát és csákót. De már elromlott... ha most ujat kapnék, de jó volna!

— Meg is lesz, én bizonyosan tudom, szölt Jolánka komolyan. Én is kapok szép bábut... és a karácsonyfán megint lesz aranyos dió, alma, füge, czukorka.

— És megint oly vígan leszünk, mint tavaly. Apácskának is bizonyosan megint olyan jó kedve lesz... eljátszik velünk késő éjszakáig! Jaj, de kedves is az a Karácsony-est!

— Csak siessünk is, hogy idején otthon legyünk!

Ödön csak hallgatta mindezt, aztán megszöfalt:

— Jól van, siessünk, de óvatosan. Ha rablók nincsenek is itt, de lehetnek fenevadak, farkasok, medvék... azok ilyenkor télen vakmerően bejönnek a fálvak alá. Majd én előre megyek, ti pedig lassan jertek utánam és ha kiáltok, álljatok meg.

Szaporán indult előre és csakhamar el is vesztették szem elől. Ezt már szinte

nem is szerették. De azért csak mentek, mert az utat maguk is tudták, aztán már közel is voltak a célhoz. Mi tagadás benne? — félték egy kicsit és a hány rettenetes mesét hallottak és olvastak valaha rablókról és fenevadakról, az most mind az eszökbe jutott.

— No, ne féljünk, szolt Benczike, hiszen Ödön ott megy elől... ha baj volna, kiáltana.

Ödön nem kiáltott, hanem éppen mikor ezt mondta Benczike, valami sajátos hang hallatszott, csak hogy a hátuk mögött. Meghökkenve álltak meg.

— Mi lehet az? Mintha morogna valami.

— Az ám; és mintha valami mozgást is hallanék onnan a bokor mögül.

Ijedezve néztek a bokor felé. És... és csakugyan... ott mozgott valami... és nemcsak mozgott, hanem morgott is... aztán előtűnt a bokor mögül s a három kis testvér rémülten sikoltott fel. Mert amit láttak, az valami rettenetes szörnyeteg volt... egészen fekete loncsos szőrű... talán medve... jaj, vagy farkas! Vagy még még valami borzasztóbb fenevad, mely széttépi, fölfalja őket.

Már itt bizony nem volt idő sok gondolkozásra, itt csak a futás segíthet. Benczike és Ferike úgy le csapták a kosarat, hogy a boroskával, befőttel teli üvegek összetörték, a sok más jó holmi meg széthullott. De ki bánja az ilyen kicsiséget a nagy veszedelemben? Csak futottak halálos ijedelemben, egyik sem gondolt a másikkal. Csupa véletlen volt, hogy a két kis fiu az egymás nyomán futott. Hogy Jolánka hová lett, nem tudták. Látták ugyan, hogy amarra jobbra fut, talán a mély vizmosásban akar elrejtőzni... aztán mintha sikoltást is hallottak volna. De mindezzel nem törődtek, csak futottak, mignem azon vették észre magukat, hogy egy házhoz értek, még pedig éppen a jó öreg Örzse

néni házához, és ott az ő egykori kedves dadájok csodálkozva néz reájuk az ajtóból.

— No, mit futnak olyan rémülten, ifiuraeszkáim? Mi a baj?

— Oh! Jaj! A medve... a farkas... jaj!

— Micsoda medve, farkas? Nincs itt a mi tájunkon annak híre sem. Ugyan mitől ijedtek meg oly nagyon?

Ezt nem volt olyan könnyű dolog megérteni a kis fiuktól. Jó időbe került, míg csak félig-meddig is magukhoz tértek ott bent az Örzse asszony szobájában, ahol végre mégis csak elhitték, hogy nem jön utánuk semmiféle fenevad. A jó öreg asszony tudott is jól a nyelvükön s lassan-lassan elmondatta velök, hogyan és miért és kik indultak el hazulról, mit láttak az uton és hogy kerültek ide? Amint ezeket megtudta, nagyon csóválta a fejét

— Hát Ödön urfi hol van?

— Őt... őt nem láttuk.

— Hát Jolánka kisasszony?

— Ő amarra jobbra futott le... nem tudjuk, hová lett.

Lassanként az is eszökbe jutott, hogy valami sikoltást hallottak.

— Oh, talán széttépte az a vadállat! szolt Benczike.

— Ej, de hogy! Mondtam, hogy az nincs itt. De valami baj érhet, ha a mély gödrök felé futott. Maradjanak csak itt, majd utána nézek.

A jó öreg asszony gyorsan ment arra felé, amerre a kicsinyek beszéde szerint Jolánka futott. Kialtozta a nevét, de senki sem felelt. Hanem amint egy mély gödör mellett elhaladt, macska nyávogást hallott.

— Itt lesz! Ide bukott le! Azt mondták a kicsikék, hogy öleiben tartotta a macskát. Istenem!... talán még a nyakát is szegte! Hogy lehetne oda lejutni?

Amint így töprenkedett, ott termett nagy jókedvűen dőn, Övállán a ködmönnel.

— Mit keresgél itt Örzse néni? Siesen haza, és is megyek, viszek magának valamit.

— Van is most arra gondom. Valami nagy hiba történt, Jolánka kisaszony bizonyosan ide lebukott és talán ájultan fekszik ott.

Ödön elsápadt. Akadozva mondá:

— Ugyan ne beszéljen olyat! Különbén mindjárt megtudjuk. Le tudok én oda menni, sokszor megjártam nyáron.

Csakugyan lemászott. És amit nem akart hinni, azt meglátta: ott feküdt Jolánka, ájultan elterülve a mély gödör fenekén. Mellette a cicza.

— Hamar hívjon segítséget! Itt fekszik Jolánka! Oh, hamar!

Nem is telt bele sok idő, már kiemelték Jolánkát s mert az Örzse asszony háza volt legközelebb, oda vitték és ágyba fektették. Csakhamar ott voltak a szülei is, aztán az orvos, aki nagyon komoly arczot vágott, mikor az ájult lánykát megvizsgálta.

— Csontja nem tört, de valami belső baja eshetett. Meg köll várunk, mi lesz? Még nem tudom, nagy-e a veszedelem vagy sem. De a baj mindenestre komoly.

Aggódva álltak a kis beteg körül. Jolánka végre fölnyitotta a szeméit, de nem szólt, csak feküdt tovább kábultan. S mialatt aggódva lesték állapotát, lassanként fürkészni kezdték azt is, mi történt hát vele? Ki is derült mihamar, hogy Ödönnek a garabonczás csinye okozta a bajt. Az egész uton azon törte fejét, hogy jól megréfálja a kicsinyeket. Először rablókkal rémitgette őket, aztán a ködmön fekete bundás oldalát kifordítva, magára borította és négykézláb bömbölve riasztotta meg félnék kis testvéreit.

Persze bánta már most, belátta, hogy roszra vezet, ha valaki nem tart mértéket pajkosságában. De már késő volt. Elrontotta mindnyájoknak azt a kedves,

boldog Karácsony-estét, melynek annyira örültek. Neki magának ugyancsak elmúlt a kedve minden ünnepléstől. Bűnbánólag ült ott a mamával a kis beteg mellett. Benczike és Ferike, akiket haza küldtek, magukban otthon nem tudtak mihez fogni s busan, kedvetlenül feküdték le. Az apa komor és haragos volt, a jó öreg Örzse néne szomorkodott — messze földön nem volt senkinek olyan roszt Karácsonya, mint nekik.

És még a következő napok is szomoruan teltek. Csak negyed napra mondta ki az orvos, hogy Jolánka talán még sem fog meghalni. Aztán haza vitték s otthon ápolták és lassanként végre lábadozni kezdett. Ödön azzal igyekezett némiképen jóvá tenni hibáját, hogy nap-hosszat testvérkéje mellett ült és vigasztalta, mulattatta, ahogy csak tudta.

Végre, hetek után elmúlt a baj, rendbe jött minden. De ennek az elrontott Karácsonynak az emléke nem mult el. Ödön meg is fogadta, hogy oktalan csinnyel soha sem fogja többé megrontani a maga s a mások örömét.

MENEKÜLÉS EGYPTOMBA.

(Képpel a 408. lapon.)

MA EZT a képet pusztán csak az aláírással közölném is, sok kis olvasóm mégis mindjárt megértené, mit ábrázol. Mert aki tanult, olvasott már valamit az Ujszövetségből, tudja: miként menekült a kis Jézus a szülőföldről messzire Egyptomba.

Nagy darab föld az, hosszú és nehéz ut még most is, hát még akkor! Nehéz ut most még gazdag embernek is, aki kénye és kívánsága szerint tehet mindent; hát még akkor olyan szegény embereknek, aminők a kised Jézus szülei voltak! Amde meg köllött tenniök és mert a Gondviselés úgy rendelte, sikerült is a szándékuk.

Ki volt adva a kegyetlen parancs, hogy meg kell gyilkolni minden kised-

det, r
meg
és na
van,
Megv
gyetl
rancs
kell
mek
volt
igéjé

M
kik
hogy
lemt
kis i
tak
nem

J
ben
aligh
volt
ték.
mest
gyal
tago
ból,
tom
hett

A
Her
és M
haza
szer
ked
pedi
kez
lásá
mul

E
vald
igy
döz
ezér
tosa
tom

det, mert közöttük van valahol az, aki meg fogja majd dönteni a hatalmasokat és nagyobb lesz minden királynál. Hol van, melyik kised az, a ki majdan a Megváltó lesz? Azt nem tudta a kegyetlen Heródes király s azért megparancsolta, hogy minden kisedet meg kell ölni. És elfolyt sok ártatlan gyermek vére, de éppen azé nem, ki arra volt rendelve, hogy majdan az Isten igéjét hirdesse.

Mert gyöngéden szerető szülei voltak, kik mindent szívesen föláldoztak, csak hogy kisedüket megmentse a veszedelemtől. Elhagyták hajlékukat, szerény kis ingó-bingó jószágukat és futva futottak messze idegen országba, ahol utól nem érheti őket a kegyetlen parancs.

Jámbor csacsi hátára ült Mária, ölben kised fiaival, csecsemő Jézussal, ki alighogy megszületett, már ijedelmére volt azoknak, akik uralkodásukat féltették. S a hűséges jó atya, a szegény ácsmester József, vándorbottal a kezében gyalog vezette kedveseit, pusztákon sivatagon, kevés pihenéssel ki a veszedelemből, mignem eljutottak a messze Egyiptomba, hol békében és bátorságban tölthették napjaikat.

Aztán elmúltak a veszedelmes idők. Heródes elfelejtette aggodalmát s József és Mária a kis Jézussal vissza térhettek hazájokba. Ott éltek ismét szegényen, szerényen s a kis Jézus gyorsan növekedett elmében és bölcsességben. Mikor pedig elkövetkezett az ideje, hirdetni kezdte az Igét, a szeretet és igazság vallását, melyet száz, meg ezer esztendő múltával száz milliók vallanak.

Hogy ez így lehetett, azt az Egyiptomba való menekülésnek is köszönhetjük. Mert így menekült meg a kis Jézus az ő üldözői elől akkor, midőn még kised volt. S ezért a kis Jézus életének egyik legfontosabb része az ő menekülése Egyiptomba.

KARÁCSONY ÖRÖME.

SOK nagy ünnepe van a keresztény világnak, van olyan is, melyet még nagyobb pompával ülnék meg, mint a Karácsony ünnepét. De nincs egy sem, mely oly kedves volna, annyi örömet hozna, mint a boldog Karácsony szép ünnepe. Az egész föld kerekiségén, valamire csak keresztények élnek, gazdag és szegény mind örvendezve várja Karácsony ünnepét.

Mért örül mindenki, mért ez mindegyik a legszebb ünnep?

Mért ez a béke, a szeretet ünnepe.

Ezen a napon üljük meg annak az emlékezetét, hogy a világra jött a kis Jézus, ki hivatva vala, hogy arra tanítsa az embereket, ami egyedül tehet boldoggá: az igazságra és a szeretetre. Ahol ezt követik, ott nem lehet harcz az emberek között, nem lehet vigasztalan baj és szenvedés, mert a szenvedőnek, bánkodónak segítségére, vigasztalására sietnek embertársai, enyhítik baját, megosztják vele örömeiket.

A ki tehát igazán meg akarja ülni a Karácsony szép ünnepét, annak arról köll megemlékeznie, hogy ez a szeretet örömiünnepe. S azért, ahol csak jó emberek vannak, mindenki arra törekszik, hogy örömet szerezzen másoknak, amiben aztán neki magának is édes meglelégedése teljék. A szerető szülék kedves meglelégetésekkel árasztják el jó gyermekeiket, a jó gyermek pedig hálásan igyekszik e napon bebizonyítani, mennyire megbecsüli mind azt a sok jót, amiben szüleitől részesül. S a karácsonyfa mellett vidáman öryendenek egymás örömének és boldogságának.

De ennél többet is lehet tenni. Vannak boldogok, kiknek bőséget juttatott a Gondviselés, és vannak szegények, szenvedök, kik nehéz küzködéssel vergödnek ez életben. S azok a boldogok ezen a szép ünnepen, a szeretet ünnepen megemlékeznek a szenvedökröl és szükölködökröl, gondoskodva róla, hogy öröm térjen be Karácsonykor azoknak a hajlékába is, kiknek különben csak szomorúság jutott osztály-részüil. Szegény árvákröl özvegyekröl, éhezökröl és didergökröl jó szívüen megemlékezik a tehets, tudván, hogy Jézus mondta: »Amít az én nevében a szegényeknek adtatok,

nekem adtatok.« És áldás léssen a jó emberen, ki a jót cselekszi.

Legyenek mentül többen, kiknek örömot hoz ez a megszentelt ünnepe! És legyenek mentül többen, kik enyhet visznek a szenvedés, szomorúság hajlékába, hogy ott is lássák, érezzék, hogy ez a szeretet édes ünnepe!

JÓTÉKONYSÁG.

Az éhezö és fázó gyermekek részére:
Mautner Margit és Viola 1 frt., Mórocz Jolánka 1 frt.

*
»GYERMEKBARÁT«
EGYESÜLET.

Hálás köszonettel ismerem el 40 frt, azaz negyven forint kézhez vételét, mely összeget a Forgó bácsi „Kis Lap“-ja kedves olvasói a bpesti éhezö iskolás gyermekek részére gyűjtöttek. Bpest 1890. decz. 21-én.

Berecz Antal
e. elnök.

Kedves gyermekek!

Ez a szám az utolsó ebben az esztendőben. Mit nyujtok számotokra az ujbán: azt elsorolom a következő lapon. Köszönöm nektek, hogy annyi ezerezen sorakoztatok körém szeretetben hűségben ez évben is. Én ez érzelmeiteket szívémböl viszonzom és kívánok nektek és minden hozzátok tartozóknak boldog ünnepeket!

A viszontlátásra!
Forgó bácsi.

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

Z év végének, a „Kis Lap“ most folyó kötete befejeztének közeledésével, ismét itt az ideje, hogy a „Kis Lap“ olvasóit, barátait gyülekezésre hívjam föl az újévkor következő kötethez, mely immár a **negyvenedik** kötet lesz.

A negyvenedik kötet! Azt jelenti ez, hogy a „Kis Lap“ ezzel az újabb kötettel élete huszadik esztendejét fogja betölteni. Ha valahol, úgy itt ez a nagy idő — jóformán fél emberélet! — maga a legékesebben szóló ajánlás, ha ugyan a „Kis Lap“ még rászorulna a külön ajánlásra. Két évtized eléggé behozonyította, mily sikerrel felelt meg a nagy feladatnak, melyre vállalkozott. E hosszú idő alatt sok ezer, meg ezer gyermeknek volt kedves barátja, mulattatója, szórakozva oktatója. Ma már meglelt férfiak, szerető gyöngéd anyák azok, kik a „Kis Lap“ első olvasói voltak s kik édesen emlékezve gyermekéveik örömére, most a maguk gyermekeinek szerzik az örömet, melyet a „Kis Lap“ nyújt az ő kis hiveinek.

Mert a nagy idő multán is változatlan odaadással, kitartással szenteli **Forgó bácsi** ma is erejét a magyar gyermekvilág e legkedveltebb lapjának, híven követve azt az ösvényt, melyen eddig oly nevezetes eredményt sikerült kivívnia, minőt sem előtte sem mellette egyetlen más hasonló vállalkozás sem mutathat fel. Nem fog csökkenni sem kedve, sem odaadása ezentul sem, s a „Kis Lap“ köré seregülő magyar gyermekvilág szeretete lesz ezentul is legbecsebb jutalma.

Tartalom, beosztás tekintetében a „Kis Lap“ a régi jó nyomon fog tovább haladni. Közül érdekes, tanulságos **hosszabb elbeszélést**, minden számban egy-egy kisebb **beszélykét, mesét**, szórakoztató és mégis ismeretterjesztő **ezikkeket**, ugyszintén minden számban **költeményeket**, mindezt művészi **rajzok** kíséretében. **Rejtvények és feladványok** is mindig fognak egy kis fejtöresre alkalmat adni, a mindig nyitva álló **Jótekonyság** rovata, melynek révén a „Kis Lap“ jószívű olvasói már annyi könyvet töröltek le, ezentul is módot fog nyújtani a legnemesebb erény gyakorlására; **Forgó bácsi postája** pedig folytonosan fentartja az érintkezést a kis hivek seregével.

Mint még eddig minden új kötetnél, úgy a negyvenediknél is, hiszem, még meg sokasodva fogom magam körül látni az én kis hiveimet.

Forgó bácsi.

Tisztelettel kérjük a „Kis Lap“ t. előfizetőit, sziveskedjenek megrendeléseiket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára :

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetési pénzek, melyeknek küldésénél legczélszerűbb a postai utalványok használata, a „Kis Lap“ kiadó-hivatalához, (Budapest, Ferencziek-tere, 3. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Karácsonyi és újévi ajándéknak alkalmas Ifjusági iratok.

Az ATHENAEUM könyvkiadóhivatalában (Budapesten, Ferencziek-tere 3. sz.) s általa minden hiteles könyvárúsnál kaphatók:

Hoffmann Ferencz közkedvességű ifjusági iratai:

A tengeren túl.	A munka jutalma.
Vidor Ferkó.	A szenvedések iskolája.
A milliomos.	A testvérek.
Bűnhődés.	Anyai szeretet.
A becület utja.	Az életbiztosítás.
A milyen az ur, olyan a szolgálja.	Az igazság napfényre jó.
A szokás hatalma.	Az Inka kincse.
Tiszteld atyádat és anyádat.	Egy fedél alatt.
A becületszó.	Egy levél a Szentírásból.
A helgolandí fiu.	Hűség és álnokság.
A hű szív.	Ki mint vet, úgy arat.
A jó tett is meghozza kamatjait.	Királyfi.
A két hű barát.	Loango.
A magas északon.	Mylord Cat.
A megtért.	Próbák.
	Szegény és gazdag.

Ára egy-egy kemény táblába kötött s négy csinos képpel ellátott kötetkének 50 kr.

Hoffmann Ferencz. A tarka könyv. Százötven erkölcsi elbeszélés. Kis gyermekek számára. A 4-ik német kiadás után magyarítá egy gyermek-barát. 3-ik javított kiadás. *Nyolcz színes képpel. Kemény táblába kötve* 1 frt 80 kr.

Barthélemy. Az ifju Anacharsis utazása Görögországban. Barthélemy után a magyar ifjuság számára szerkeszté: Hanthó Lajos. Színes kemény kötésben s több fametszetű képpel 1 frt 80 kr.

Ifjusági emléklapok. (Költemények, színmű és elbeszélések egy képpel.) Gyűjtötte: *Fűssy Tamás*. Színes táblába kötve 1 frt.

Kingsley Károly. A hősök. Görög tündérmesék. Angolból: Pulszky Ágost. Egy könyomatu czimképpel. Diszkötésben vörös angol-vászonban, arany szegéllyel 2 frt 50 kr.

Remellay Gusztáv. Fény és boru. Tört. elbeszélések az ifjuság részére. Két könyomatu képpel. Színes kemény táblába kötve. 1 frt 80 kr.

— Szent László király, történeti elbeszélés az ifjuság számára. Két képpel. Színes kemény táblába kötve. 1 frt 80 kr.

A „KIS LAP” némely évfolyamainak számos szép képpel diszesített kötetei csinos kemény kötésben egyenkint 3 frt.

Schmid Kristóf általánosan elterjedt ifjusági iratai:

A pirostojások.	Thalheim Etelka.
Mathild és Vilma.	A virágkedvelők.
A virágkosárka.	Klára. — A rózsatő.
Eichenfels Henrik.	Timót és Philemon.
Tanulságos beszélykék.	Nándor. — A Wolfsbühl
Tannenburgi Róza.	melletti kápolna.
Eustachius.	Jozafát királyfi.
A jó Fridolin és a gonosz Detrik.	A piros és fehér rózsák.
A jó Örzse.	A vadon virágai. —
A báránka.	Lajos.
Paulina.	Schmid Kristóf élet- rajza. — Színjátékok.

Ára egy-egy csinos vörös vászonba kötött és egy képpel ellátott kötetnek 70 kr.

Martin M. A természet három országa. A magyar ifjuság számára átdolgozta: dr. Dulácska. 262 színes ábrával s fametszettel. Színes táblába kötve 2 frt 50 kr.

Ney F. Gyermekek könyve. Képekkel. Második bővített kiadás. Kemény diszkötésben, 30 színezett képpel s egy kórajzzal 1 frt 70 kr.

Marryat kapitány. Rüstig Zsigmond, a brémai kormányos. Uj Robinson, a magyar ifjuság számára fordítá: dr. Dulácska Géza. 94 képpel. Kemény táblába kötve 2 frt.

Svanton-Belloc Luiza. Pierre és Pierette, a kis kéményseprők, vagy a csavargó élet veszélyei. A francia Akadémia által koszorozott pályamű. Az ötödik kiadás után fordította: Sárkány J. F. Egy színezett képpel. Kemény táblába kötve 50 kr.

Történeti képes A, B, C. A magyar történet jelesebb királyai, vezérei s államférfinaink színezett alakjaival A, B, C. rendben. Kis honfiak és kis honleányok számára. Irta: a Jókendvü bácsi. A képeket rajzolta Szemlér Mihály tanár. Színes kemény táblába kötve 60 kr.

Virágcsokor. (Vigjáték, költemények és elbeszélések, egy képpel.) Emléül jó gyermekeknek gyűjtötte: *Fűssy Tamás*. Színes táblába kötve 1 frt.